

Τὰ πάντα κατορθώσατε,
γενναίως ἐσπαθήσατε,
κι' ἄς σὰς θαστοὺν τὰ κόποα.

Νέας ἐβδος χαράζετε,
καὶ μέρα νόμιτα βράζετε
σὺν μούστος μὲς στή μπότσα

Φωνὴ Δευτέρω
δυνατωτέρω.

Ὁ κόσμος ἀνησύχησε,
ὅταν δευτέρ' ἀπήχησε
μελλέροτος φωνή,
πού πάντας συγκινεῖ!

Μεξίφη γυμνωμένα
ἐμπρὸς μαζί μ' ἐμένα
καὶ σεις τὰ γεροντάκια.

Γρῆν κάσσις ἄς κτυποῦν,
καὶ σπίθας ἄς σκορποῦν
γεροντικά μετάνια.

Φόρα καινούρια πέρνω
μὲ τοῦτο τὸ Κουβέρνο
τῶν εὐσταλῶν γερόντων.

Σ' ἔλα τοὺς βοηθῶ,
'στὴν δρᾶσιν τοὺς ὄθῶ
τῶν γδούπων καὶ τῶν βρόντων.

Σ' ἔλους μαζί καὶ χώρια
φέρνει μιά στενοχώρια
συνθήκη Σερβική.

Σπουδῆς ἀτρότου κόποι,
καὶ μένουν καιροσκοποὶ
κι' ἐν ἐπιφυλακῇ.

B.

Φ.— Σὺ, φίλε, πού μ' ἐλπίζεις
χάσσεις ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
ἀληθινὰ τὴν εἶδες
τὴν Οἰκουμενική;

Ὅμως ἐγὼ τὴν εἶδα,
κι' εἶχε κορμοστασιαίς,
πούναι γι' ἄρματωσιαίς
καὶ κοφτερὴ λαπίδα.

Νέο Κουβέρνο προσπερνᾷ
μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς σάλους,
κι' ὁ Θεοτόκης κυβερνᾷ
παπάδας καὶ δασκάλους

Εἶδα νὰ κἀνῃ συντροφιά μὲ διάκους καὶ δασπότας
κι' ἔξέστ' ἢ κτίσις πάσα,
κι' ἐκύτταξα κατάπληκτος ἀντὶ τῆς ρεδιγιότας
νὰ τοὺ φοροῦνε ράσσα.

Καμπάν' ἀκούω νὰ κτυπᾷ...
ποιὸς εἶδε θηλυκὸ παπᾶ
καὶ διάκο γκαστρομμένο;

Ποιὸς εἶδε τοῦτον τὸν καιρὸ
κι' ἔνα μας Κόντες λιγερό
μὲ ράσσα σκεπασμένο;

Κόντες κόμψες ρασσοφορεῖ
κι' ἔλος ὁ κόσμος ἀπορεῖ,
κι' ἐγὼ τοῦ λέω θλιεράκι: καὶ μὲ τὰ παπαδίστικα
σ' εἶδα καὶ σὲ λημπίστικα.

Ποῦ τὸ πρώτο του τὸ πάσο,
τῶν χαρίτων ἡ πηγὴ;
τώρα φαίνεται μὲ ράσσο
καὶ τοὺς πάντας εὐλογεῖ.

Τώρα πιά χωρὶς μεράκι
ἀρχινᾷ τὴν προσευχὴ του,
ἴσως καὶ καλογεράκι
νὰ γενῇ γιὰ τὴν ψυχὴ του.

Τι περίεργα συμβαίνουν καὶ παρᾶξενά τῶν ὄντι
'στὴν πολέμων τὴν ἀντάρα...
καὶ παπᾶς ἔγινας, Κόντη;
ἔτσι τάφερ ἢ κατᾶρα.

Κόντες ἔρχεται παπᾶς
σὲ πλέμων ἀστραπάς
κι' ἐπιστρατεῖων ἀγώνας.

Τοῦτον ἱεραὶς ὑμνεῖται
καὶ δασκάλοι προσκυνεῖται
νὺν ζεῖ καὶ σ' τοῦ, αἰῶνα.

**“Ὅπως” στὸν Φάουστ τὸν γνωστὸν
χορὸς γερόντων σεβαστῶν.**

Χι χι χι τὰ γεροντάκια
μὲ τὰ κάτασπρα μουστάκια,
ποῦ τὰ πῆραν ἀπ’ ἐδῶ, ποῦ τὰ πῆραν ἀπ’ ἐκεῖ
γιὰ τὴν Οἰκουμένη.

Στρατοὶ ξένοι ροβολοῦν,
καί’ στὰ πράγματα καλοῦν
τοὺς ἐβδομηντάρηδες
νὰ τοὺς κάνουν Ἀρηδες.

Καὶ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερὸ
πέρνουν τῶρ ἀπὸ τὸ χέρι
τοῦ Κρητικὰ τοῦ Δευτέρη.

Χι χι χι τὰ γεροντάκια
μὲ τὰ κάτασπρα μουστάκια,
ὅπου ξαναγεύονται τῶρα
καὶ τὴν πρώτη πέρνουν φόρα.

Χι χι χι τὸ Κορφιτάκι,
κοτσονάτο γεροντάκι,
ποῦ κινδύνους θ’ ἀφηγήσῃ
καὶ τὴν ἀφογοῦν θ’ ἀφήσῃ.

Ἐπισημὰ καὶ τῶν γραμμάτων
κι’ ὅλων τῶν Γραμματικῶν,
Ἐπισημὰ καὶ τῶν πραγμάτων
τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Καὶ τοῦ λέν’ χι χι προχώρει
μὲ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ

καὶ Δεσποτικαῖς λαμπάδες
Ζώνες καὶ σπαθὶ στὴ μέση,
κι’ ἐπιστράτους θὰ καλέσῃ
καὶ δασκάλους καὶ παπάδες.

Χι χι χι καὶ τὸ Παλλάκι,
ποῦ χει τὸ χρυσὸ μαλλάκι.
Κι’ ἡ ματιὰ νεανικὴ,
φλῆξ ἐφύβου κι’ ἡ καρδιά,
βγαίνει καὶ στὴν Ἀττικὴ,
βγαίνει καὶ στὴν Ἀρκαδία.

Τέτοια λέει τὸ Παλλάκι,
ποῦ χει τὸ χρυσὸ μαλλάκι.
Τώρα Θέμιδος ἦν ἵνα
μὲς στὸ χέρι μου κρατῶ,
καὶ γιὰ τὴν Συγκοινωνία
πέρνω δρόμο δυνατὸ.

Ἐχω μάτι σὰν λεπίδι,
νέος εἶμαι στὴ δουλειά,
καὶ τοῦ νέου Διαμαντιδι
θὰ τοῦ βάλω τὰ γαλιὰ.

Χι χι χι καὶ τὸ Παλλάκι,
ποῦ χει τὸ χρυσὸ μαλλάκι,
κι’ εἶναι πάντα λατρευτὸ
σ’ Ἀρκαδία κι’ Ἀττικὴ,
καὶ τὸ βάλανε κι’ αὐτὸ
μὲς στὴν Οἰκουμένη.

Στέκει ντοῦρο σάν κολώνα,
ἔχει στὴθὲ πρὸς ἀγώνα
πάντοτ' ἐξωθούμενα.

Δράσεις μελετᾷ καινούριαις,
ἔχει κἄποτε καὶ φούριαις
στὰ καλὰ καθούμενα.

Ἴδιος καὶ στὴν Ἐξουσία
ρίχνει καθεμὶά φενακίη,
καὶ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ

ἔχει καὶ μιὰ φαντασία,
ὅπου βλέπει τὸν Μπενάκη
Ροβεσπιέρο τρομαρῶ.

Ὅμως εἰς αὐτοὺς τοὺς χρόνους,
ποῦ δὲν βλέπεις παρὰ πόνους
καὶ πουγγιὰ σακάτικα

Λένε κι' οἱ Πρωθυπουργοὶ
πὼς θ' ἀφήσουν τὴν ὄργη
καὶ τὰ φεγγαριάτικα.

Κι' ὁ Δραγοῦμης ὁ πρεσβύτερος σεβαστὸς συγκυβερνήτης.

Χι' ἰχι' τὸ Δραγουμάκι,
ὅπου τοῦλθε λουκουμάκι
Ἵπουργοῖν θαλκτικὸν
σάν τῶν Οἰκονομικῶν.

Γέρων ἀληθῶς ὄρατος,
ὅπου τοῦτυχε μοιραίως
θησαυροφυλάκιον.

Ὅπως κι' ἄλλοτε γεμάτους
βλέπει πίνακας τοῦ κράτους,
μὰ κενὸν πινάκιον

Πρὸ κανὼν ταμειῶν στέκει,
ποῦ σάν πρώτα θησαυροί,
μ' ἓνα Μάνλιχερ τουφέκι
φάχνει θαναικὰ νὰ ἔρῃ.

Ποῦ πηγαίνειαι πλήρης θάρρους
μὲς' στὰ πλούτη μας αὐτά,
μήπως κυνηγᾷς Βουλγάρους;
δχι, κυνηγῶ λεφτά.

Χι' ἰχι' τὸ Στεφανάκι,
ποῦ μὲ κἄτασπρο πανάκι
ἀρμενίζει μὲς' στὸν πλοῦτο
καὶ φωνάζει: τείναι τοῦτο!
καὶ τὴν κἄθε μπιγα σφίγγει
μήπως καὶ τῆς βγάλη ζῦγκι.

Τί τραβῶνα τὰ Ντοβλέτια,
κι' ἔχουν καταστήσει τέτοια
τὰ χαρτοφυλάκια.

Ποῦ χωρὶς ἐπιφυλάξεις
σοῦρχεται νὰ τ' ἀνταλλάξῃς
μὲ φακῆς πίνακια.

Τοῦτο βλέπουνε τὸ γάλι
κι' οἱ συγκυβερνήτες κι' ἄλλοι,
καὶ λευκάζει: πὸ πολὺ κι' ἡ χιονάτ' ἡ κῆμη τῶν

μὲ τὴν ἔνοπλον ἀκίη
καὶ τὴν οἰκονομικήν
τὴν ἀνοικονόμητον.

Ἐως πότε, γεροντάκια, μὸν' ὁ Κρητικὸς ὁπάνω
τὸν πολέμαρχο θὰ κἄνη;
Ἐμπρός, γίγαντες γιγάντων,
ἦλθε τώρα τέλος πάντων
κι' ἡ δική μας ἡ σειρά.

Καὶ μὲ βλέμμα φλογόβλον
ξιφουλκήσωμεν καθ' ἕλων,
ποῦ δὲν δίνουνε παρὰ.

Ἄλλω δύο στρατιώτας, τοῦ καθήκοντος ἐπιπότας.

Τοῦ Ναυτικοῦ μὰς φάλλω
κι' ἐγὼ τὸν Κουντουριώτη,
μιὰ κορυφή μας πρώτη
καὶ Ναύαρχο μεγάλο.

Τίτλους ἀξιωματῶν
αὐτὸς τί νὰ τοὺς κἄνη;
κλεινῶν κατορθωμάτων
τὸν ἔσταψε στεφάνι.

Θαλάσσης πολυδόξου καμπόσοι γέρο λυκοί
μακροὺς ἠμνοῦν ἀγῶνας,
καὶ λένε πῶς κι' ὁ Παῦλος ἐδέχθ' Ἵπουργιλίκι
γιὰ χάρι τῆς Κορώνας.

Νὰ κι' ὁ τῶν δῶλων ἀγατῶς;
ὁ Γιαννακίτσας ὁ πιστὸς
καὶ σῶφρων στρατιώτης.

Ὅντως γενναῖος μαχητής,
μὰ καὶ πρὸ χρόνων Βουλευτής
καὶ ρήτωρ ἐν τοῖς πρώτοις.

Κόβει καλὰ μὲ τὸ σπαθί,
κόβει καὶ μὲ τὴν γλώσσα,
καὶ τοῦπερε νὰ τιμηθῇ
γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα τόσα.

Ὀλίγους στίχους κἄνω κι' ἐγὼ γὰ τὸν Σιμολένσκη τὸν Στοατηγῶ.

Ὁ κόσμος τότε, στρατηγῆ, σὲ χρόνια ντροπιασμένα
τρανὸ τραγοῦδ' ἠρωικὸ τραγοῦδης γὰ σένα.
Ὁ κόσμος ἐσηκώθηκε τραγοῦδι νὰ σοῦ πῇ
δταν ὁ στῆς μαύρης συμφόρας ἐκείνη τὴν ντροπή
ἀντίκρουσα νὰ μάτια του καὶ κάποιο δάφνης κλῶνο,
κι' ἐλάφρωσε τὴν λύπη του καὶ τὸν βαρὺ τὸν πόνο.

Κι' ἂν ἔφαθα σὰν καιροὶ χαρᾶς, κι' ἂν ἦλθαν δόξης χρόνοι,
κι' ἂν ἤχους νίκης ἤχησαν πανάγια ταίμενη,
κι' ἂν ἐστεφάνωσαν πολλοὺς μεγάλους δάφνης κλῶνοι,
μὰ κι' ὁ δικὸς σου μὲς' σ' αὐτοὺς ἀμάραντος θὰ μένη.